

Sygn. akt II CNP 18/19

POSTANOWIENIE

Dnia 14 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 14 maja 2020 r.

skargi B. W.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 20 marca 2018 r., sygn. akt I AGa (...)

wydanego w sprawie z powództwa B. W.

przeciwko P.

Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę,

1) odrzuca skargę,

**2) oddala wniosek pozwanej o zasądzenie kosztów
postępowania wywołanego wniesieniem skargi.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą powoda B. W. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 20 marca 2018 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Przepis art. 424⁵ § 1 k.p.c. określa wymagania konstrukcyjne skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać: oznaczenie wyroku, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest

on zaskarżony w całości lub w części, przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie, wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy oraz wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, a ponadto - gdy skargę wniesiono stosując art. 424¹ § 2 k.p.c. - że występuje wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi oraz wnioszek o stwierdzenie niezgodności wyroku z prawem.

Skarga nie spełnia wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c.

Zgodnie z tym przepisem skarżący obciąża obowiązek przedstawienia analizy prawnej przepisów dotyczących środków zaskarżenia, których zastosowanie jest niedopuszczalne lub z innych przyczyn na pewno nie mogłoby odnieść skutku. Skarżący powinien wykazać, że od zaskarżonego orzeczenia nie przysługuje środek prawny, przy pomocy którego mogłoby nastąpić wzruszenie zaskarżonego orzeczenia (postanowienie SN z dnia 23 stycznia 2009 r., sygn. akt I CNP 108/08, www.sn.pl). Oznacza to obowiązek przeprowadzenia analizy przepisów dotyczących środków prawnych, których zastosowanie jest niedopuszczalne lub które z innych przyczyn nie mogłyby odnieść skutku. Skarżący musi „wykazać”, a więc nie „wskazać”, „przytoczyć”, czy „uwiarygodnić”, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Wykazanie w skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe polega na ujawnieniu i przedstawieniu tej okoliczności w sposób wyczerpujący i niebudzący wątpliwości oraz na dowiedzeniu jej istnienia i przekonującym uzasadnieniu (postanowienie SN z dnia 27 stycznia 2006 r., sygn. akt III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7 - 8, poz. 140). Omawiana przesłanka wymaga zarówno wykazania, że w momencie wniesienia skargi wzruszenie orzeczenia nie jest możliwe, a także, iż nie było to możliwe wcześniej (zob. postanowienia SN z dnia 23 marca 2018 r., sygn. akt II CNP 58/17, z dnia 7 listopada 2008 r., sygn. akt I CNP 79/08, www.sn.pl, z dnia 18 lipca 2007 r., sygn. akt II CNP 100/07, nie publ., z dnia 28 lutego 2006 r., sygn. akt I CNP 12/06, z dnia 28 października 2005 r., sygn. akt V CNP 24/05, z dnia 7 października

2005 r., sygn. akt V CNP 12/05, www.sn.pl). Skarżący powinien wykazać, że w ogóle nie mógł z jakichkolwiek środków prawnych skorzystać bez jego winy, że były formalnie niedopuszczalne (zob. postanowienia SN z dnia 7 listopada 2014 r., sygn. akt IV CNP 27/14, www.sn.pl, z dnia 20 grudnia 2011 r., sygn. akt III CNP 33/11, OSNC Zbiór Dodatkowy B/2013, poz. 26, z dnia 29 października 2007 r., sygn. akt II BP 50/07, nie publ.). Nie chodzi tylko o skargę kasacyjną, ale także o skargę o wznowienie postępowania oraz o inne środki prawne pozwalające na zmianę lub uchylenie orzeczenia, ewentualnie służące pozbawieniu lub ograniczeniu wykonalności (zob. postanowienie SN z dnia 24 lipca 2008 r., sygn. akt I CNP 50/08, www.sn.pl), w tym również o skargę nadzwyczajną po wejściu w życie ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 2018 r., poz. 5 z późn. zm.; postanowienie SN z dnia 30 sierpnia 2018 r., sygn. akt III CNP 9/18, www.sn.pl).

Skarżący stwierdził jedynie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, uzasadniając to twierdzenie tylko tym, że brak jest możliwości wzruszenia orzeczenia w drodze innych środków prawnych, od orzeczenia nie przysługiwało prawo wniesienia skargi kasacyjnej. Twierdzenia te uznał za wykazanie istnienia przesłanki dopuszczalności skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.

Niezależnie od jego trafności, twierdzenia tego skarżący nie wykazał w jakikolwiek sposób, nie zasygnalizował nawet jego podstawy prawnej. Skarżący nie nadmienił również innych środków prawnych, których wniesienie miałyby być niemożliwe, ani tym bardziej takiej okoliczności nie wykazał.

Wobec powyższego Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.

Zawarty w odpowiedź na skargę wniosek o zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych podlega oddaleniu. Po pierwsze odpowiedź została wniesiona po upływie dwutygodniowego terminu od doręczenia odpisu skargi. Odpis skargi doręczono w dniu 26 lutego 2019 r. (k. 24), a odpowiedź została nadana w dniu 21 marca 2019 r. (k. 29). Po drugie pozwany wniósł jedynie o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą bezzasadność, ewentualnie o oddalenie skargi i z tymi żądaniami związany był

wniosek o zasądzenie kosztów postępowania. Skutkuje to tym, że koszty sporządzenia i wniesienia odpowiedzi na skargę nie mogą być uznane w razie odrzucenia skargi za koszty celowej obrony. Wniosek o ich zasądzenie związany był z innym oczekiwanym rozstrzygnięciem (por. m. in. postanowienia SN z dnia 20 sierpnia 2014 r., sygn. akt II CSK 77/14, OSNC 2015, nr 7 - 8, poz. 91, Biuletyn SN 2014, nr 9, s. 9 - 10, z dnia 5 grudnia 2013 r., sygn. akt III SK 23/13, z dnia 18 grudnia 2012 r., sygn. akt II CSK 397/12, www.sn.pl).